

המקנא פרק ראשון סוטה

ז.

עין משפט
נר מצוה

ל א ב מיי פרק ג
מכלת סוטה הל' א
סמ עשין מ
לא ג טשיש' אה"ש סי
כ עפ"ה הנהנה:
ל ב ד מיי פכ"ב מהל'
אסורי ביאה הל' ה
טשיש' עס:
ה [מיי] פכ"ב מהל'
אסורי הל' א טשיש' סי
א"ש סי כ כ ספ"א ז' יוד
סי ק"ה פ"ט א:
ל ו מיי פ"ג מהל'
סוטה הלל' א [ה] ג
סמ עשין ט:
ז [מיי] עס טשיש' אה"ש
סי ק"ה פ"ט א:
ל ד ת מיי עס הל' ג:
לה ט י כ מיי פ"ד
מהל' מחזיקי כפרה
הלל' ג:
לו ל מיי פ"ג מהל' סוטה
הלל' א סמ עשין ט:
לז מ מיי עס הלל' ד:

תוספות שאנץ

עדים במדינת הים לא
שכיחא ולא ספקי אמיני
אדעתיהו למחשדיהו
לטהרות בכוה"ק והאי דשיני
לעיל לרי שפעון מרחוק
לא חלו עדים נמי לא
תלו משום דמכתיב לא היה
קיימא לן דרשא אה"ק ארי
וא"ה היאך יוצאו לנו
על הטהרות שיש עדים
במדינת הים כיון שהיא
יולדת והיא אמר לקמן דאם
היתה יולדת בעצמ' יולדת
ביותא ואם היתה יולדת
שומרים יולדת לבנים וי"ל
דאנו רב הניכר כל כך
ולא מספקין אדעתיהו
סוטה שהיא בלאו פ'
דלא יוכל בעלה הראשון
ואמרינן ב"ק דיבמת
אחרי אשר הוטמאה לרבית
סוטה הנסתרה ואומר מים
גנובים יתקור וגו' חיה
מא ואומר אח כתי ופוך
הק"ו וי"ל דה"פ וכו' תימא
רש"י ל"ל לבעל להיות נאמן
על אשתו וכו' שהיא
שנואה בעיניו לא יבא
עליה ומ"ה מיתו ואומר
מים גנובים יתקור ויחשי'
למאן יבא עליה: **מתני'**
היו מעלין אותה לב"ד
הגדול שבירושלים והקשה
ה"ר אלמנן דאמאי לא
חשיב אותה גבי מילי
דבעו כ"ר של ע"א פ"ק
דסתריהו וי"ל דהוא נשיר
דכתיב נמי לא קמי זקן
סמרא דגרין ב"ד של
ע"א ומעלין אותה לשער
המורה ומשם לשער נקור
פ"ה נקור אדם גדול
היה והביא ללמות נשמת
לאוכלסטרורא על מצרים
מאלכסטרורא ועש"ו כו
נסיס כדאמר בסדר יומא
ונקרא על שמו הוא שר
העלין שבחופה שבין
עורף ישראל לעזרת נשים
שהיא חשקין את הסוטה
שלא תקשר בקדושת
העזרה תלוי חלל אותו
השער פני המצודות
שפכספין ידיון ללבוותא
ליתן מרס האשם על
ברון ידו ומחזיק כפורים
שכנסו לעזרה בכתר.
לפי' לא קדושה שובל
לעמוד בחלל הישן אשם
היה הכהן מוציא את
היו הוא נגסל ביצא.
לפי' צריך להביט ידו
ליתן חלל העזרה ויבא
במקצת שריא הרמנא ושמ
מקיים סוטה רבע לפני
ה' ליה: ואם נפרמו
פרימה גדולה מקריעה
שנקרע לקריעה הרבה
דמצי"ר בלע"ז כמו האי דפריס סילקא
הואו דפריס סילקא ל"ה:

לא שכיחא. ולא מקמי אינשי אדעמייהו למחשדיהו לטהרות כהני.
והא דשני לעיל לרי שמעון מדכות לא חל עדים נמי לא חלו משום
דאכתי לא היה קיימא לן דרשא דהאי קרא: **מתני'** שמה יבא
עליה בדרך. שצריך להסקוה בירושלים כ"ד הגדול דלקמן: נאמן
עליה. שלא יבא: **גמ'** לא שנו. הא
מתן בקידושין? אבל אשה מתייחדת
עם שני אנשים: שמה יעטרך כו'.
הכא נמי הואיל ושנייה אסורין בה
לא קני נתיי שמה יעטרך הנעל
או שלח כ"ד נלקביו כו': דליהו
עליה ספדי. אם יבא עליה יעזרו
עליו (ו) כ"ד נגדל ולא יפקוה: ל"ש.
דאשה מתייחדת עם שני אנשים:
והולאוה עשרה. לאשא אש מון
לעיר במטה בחזקת ממה לקלקל
עמה: **ירוש'** לנכרין כו'. ולומר
לו מן המורה כשאין האיש מנוקה
מעון שנה עליה משנאסרה עליו
אין המים נודקין את אשתו:
בעלה נאמן עליה. ואין צריך להעמיד
עדים אלא: **סוטה שפיה בלאו.**
דלא יוכל בעלה הראשון וגו' דלמרינן
ביבמות פ"ק (דף ק) מה אני מקיים
אחרי אשר הוטמאה לרבית סוטה
שפסחה: והיא **סוטה.** המדה והאם
שהכלת ראהו לנכרין היא הנותנת
את הדין שאנו אומרים שצריך עדים:
נדה שפיה בכרס. ממורה עליו
ואינו נא עליה: שכן יש לה היסר.
לכשמתהר לנכרין אין ילכו מוקפו
שמוצטח הוא לאחר זמן: שאין לה
היסר. אם תמלא עמאה ולפיכך
לכו רודף אחריה: **גנובים.** כלומר
דבר האסור לו לכו רודף אחריה:
ופרכוס. דלמחר שיש לה היסר:
היינו פ"ק. דכרייתא: **אכל אמרו.**
לרי יהודה למה ליה: **מתני'** ומאימין
עליה. שמה מודה: **על עדי נפשות.**
דלמרינן כשנתדקין הו יודעין שלא
כדתי ממונות דיני נפשות כו' בפרק
אחד דיני ממונות (דף לז). **הרכס**
ילדום עשה. וגורס לעברה ילדה
שמכל עדי קקול ושמה אמת הדבר
אל תביאי עקמן לרי מיתה מנוולת
ו: **שכינים רעים.** יודעים לפמות
ומצוין לה תמיד: שאינה כדאי
לשומעין. אינה ראויה לה (ה) שאומר
לפניה דברי הודאות לדיקים הראשונים
אלה כתי שמוה על קקולה כדלמרי'
לקמנ' יהודה הודה ולא כוש: שזכרם
כסוכסא. כותמה שזכר על כותמתה
ונימי וקדמי כחוצתי ונותנת ביד
בעלה שלא תפגענו לאחר זמן ואינה
נהרגת שלא התרו בה עדים בשעת
מעשה: **לשער מורה.** שער המיון
שבו נכנסין להר הכית ומשם לשער
נקור הוא שער העליון כשחומה
שבין עזרת ישראל לעזרת נשים:
שש משקין את הסוטה. מפני
שלא נתקדש בקדושת עזרה עוני
חלל אותו השער מפני המצודות
שמכניסין ידיון ללבוותא יתן מרס
האשם על צוהן ידו ומחזיק כפורים
שכנסו לעזרה בכרת לפיכך לא קדשו'
היו מוציא את דם האשם מן העזרה
היא הוה נגדל ביצא לפיכך צריך לעזרה
נחושת מאלכסטרורא לא תפגע
דבעין לפני ה' (בגדלה ה) כדליף לקמן [ה]. ומעשרין את היולדות. לקמן [שס] מפרש מאי היא: **אוחז כבדני.** כתיב הלאו זה: **אם נקדשו.** אינו
מוצט: **ואם נפרמו.** אינו מוצט. פרימה גדולה מקריעה שקריעה לקריעה הרבה דמצי"ר בלע"ז כמו האי דפריס סילקא
(שנה דף ע"ד): **עד שמגלה את שם.** ויקמן [שס] יליף לה מקרא: **ומורה את שפיה.** ויקמן [שס] יליף לה:
וקטילאות

יש לה עדים במדינת הים לא שכיחא. והיא כאל עליה בעלה בדרך
נמי לא שכיחא: **כ"י** היכי ידעיי לאתרויי ביה. והכי אמרינן
נמי כ"פ' אלו הן הגולין (מסות דף ט): **גבי** גולין לעיר מלקט ומוסרין
לו שני תלמידי חכמים שמה יאמרו רבי יהודה בדרך דייקן נגמלא מאי לאו
דלמרו ביה דלי קטיל כר קטולא
הוא אלמא גבי התראה בברת
תלמידי חכמים: **גדה** שהיא כבדת
בעלה נאמן עליה. תימה דמשמע
בפרק אין מעמידין (פ"ז דף לו): **לימוד**
דעירות דלוריתא אס כן יחוד דנדה
מנן דשרי ויש לומר דוקא יחוד
דעירות דשרי להן היסר דומיל דבן
עם אמו אסרה תורה אכל נדה לאס:
ד"א הנותנת. האי היא הנותנת
לא דמי לה להו לאסרה דפרק
קמא דעירובין (דף ק): **אמר** אלו
ק"ו ופרכוס. יש לומר דוקא כפרכוס
שכן יש היסר (ה) לאסורה פרכוסו
אכל כתיב הנותנת לא פרכוסו ולכן
הוצרכה לפירכא אחריית דלשכתן
בדוכתי סגיאלן דחמירא להו לאינשי
ענייה קלה ומספקו מינה טפי
מענייה ממורה כגון פ"ק דממונות
(דף ד): דחמירא להו אכילות דלא הוי
אלא מדרגתן מנדה שהיא כבדת ונ"פ'
הנוקין (גמין דף נד). **במדינת רבתי**
יהודה חמירא להו שניעית דליכא אלא
לאו משנת שהוה נפקלה ונכסי פ"ק
דביצה (דף ג): אמר האי דקיל יליף
הרחק טפי דלאמר מ"ש גבי שנת
דסחט לן תנא כרתי שמעון וגבי
יוס טוב כרתי יהודה שנת דחמיר
סחט לן כרתי י"ט דקיל סחט לן כרתי
יהודה אלמא זימנין דליי מקלתא
טפי מחמירתא זימנין אפסכא והשתא
צריך לישב הכרייתא לפי הירושלמי'
והוספתא דהכי מתייבא תוספתא
(פ"א): ר' יהודה אומר נאמן עליה בעלה
מקל וחומר ומה נדה שמיני בעל
ביתא כרת וכו' ר' יוסי אומר הכתוב
האמינו שנה' והביא האיש את אשתו
וגו' ובירושמי' מתייבא הכי רבי יהודה
אומר בעלה נאמן וכו' אמרו לו לא
אם אמרת כנה ע"ש לה היסר וכו'
אמר להס רבי יהודה גירית הכתוב
הוא והביא האיש את אשתו וגו'
אמרו לו וכלנך דעדים והשתא אית
לן לומר דכתיבא תוספתא פרכוסו
והדר אמר להו קרא כתיב דירושלמי
אכל (ו) מדרבני יוסי אפסכא לתמוה
דמעיקרא אמר להו קרא והדר אמר
לבוהו קל וחומר: (י) **ואומר** מים
גנובים. נראה דהאי ואומר פירושו
הכי כלומר מאי תלי כתיב שאין היסר
לאסורה חדל דילכו מוקפו מאחר
שאין היסר לאסורה אין מתון דבדב
אם לא עכשו ואמאי ואת לא
יתקשו יצרו על אשתו הואיל ובעלה
כבר מים גנובים יתקור:
מה

תורה אור השלם

1. והביא ראש אית
אשתו אל הכהן והביא
הוא קריעה עליה עשרית
האזנית קמח שעורים לא
יבא עליה שכן ולא יתן
עליו לבנה כי מנת
קאתא הוא מנתא אית
מוקרת שן.
בבבדו כ"ט טו
2. מים גנובים יתקור
ולחם חטרים יתעמו:
משלי ט"ו

הנהגות הב"ח

(א) כשנדה כניסה הימים
עשין (ע"ה לשמו וכו'
המים) חליט ויבין דהביא
אל תעבי לשמו הגדול
שנכנס נקדש שימחה
על המים: (ב) אם
דכתיב שאינה כדאי
לשומעין: (ג) אם לשער
המורה לשער נקור
פ"ה יודעית שכל פתח
נמקין: (ד) רש"י כ"ה
דליהו וכו' עליו כדרי'
אמרנו: (ה) חו"ה דרי'
הגדול היסר לאסורה
וכי ולכן הוצרכו יוסי
(א) בא"ד אכל בדר' יוסי
אוחז למימה אשכחא
דמעיקרא:

לעני רש"י

ירושלמי י"ד הלכות
לחזיתות דקורא לקרות
לגורים.

מוסף רש"י

ומוסרין לו. מי שקנה
לאשתו ונפמרה ויהא פגלה
לחזיתות דקורא לקרות
לגורים.
בית דין שבעירי, שני
תלמידי חכמים שמה
יבא עליה בדרך. הכי
נאסרה עליו. מתן (לקמן
כ) א נמטה עמאה, אמת
לכל ואחד לנפול אס
כל עליה שוב אין המים
נודקין אותה. דכתיב וקשה
האש מעון המים נודקין
את אשתו. אין האש
מנוקה משן אין המים
נודקין את אשתו. ונאם
שם שמים נמק לנטלה
(פ"ג). **שמה יעטרך**
אחד מן הנכרין. וי"ל
המתקן לנשות (שה)
א. והוציאה ויחשי'.
פריש' לאשא אש ויה
ע"ה כה"ה. במטה. חו"ה
לעיר לעברה כעין קוין
מה שלא יעני (שס) בחזקת
שאינה מנה וקלקל ממה
אש אשת היסר (ע"ה)
9. וכו' אורח בבבדרי.

כל סוטה, אם נקדשו, כדכר כל הקריעה, ואם נפרמו. קדש משה לכלן ולכלן והחיתים קטעת: (מסות דף ט). וסותר את שפיה. קלפי שפיה (שם).